

Marianne opsøgte sin gamle arbejdsplads Eberlins Reklamebureau, og fik nogle hyggelige stunder med tidligere kolleger. Jobs var der dog desværre ikke noget af, men hun var velkommen til at kigge forbi engang imellem. Det gjorde hun, og det førte til kontakt med en af bureauets kunder, som blev kaldt Mister Madden.

Mister Madden var amerikaner og havde af sin arbejdsgiver, kosmetikvirksomheden Elizabeth Arden i New York, fået til opgave at starte en afdeling af Elizabeth Arden i København, som sammen med Paris og London var de tre byer, hvor kosmetikgiganten valgte at genstarte sin etablering i efterkrigstidens Europa.

Marianne udfoldede sin charme og blev ansat af Mister Madden som reklametekstforfatter. Hun indledte dermed det, der skulle blive hendes karriere til den dag hun for sidste gang, som 73-årig, slukkede sin elektriske skrivemaskine og gik på pension.

Tilbage i 1946 mistede hun dog for en kort periode endnu engang fodfæstet. Den danske regering arbejdede med planer om at udvise alle med tysk baggrund, også selvom de havde dansk statsborgerskab. Folket krævede det, sagde man. Holdningen hos gadens parlament var, at "medlidenhed med tyske flygtninge er landsforrædderi". I den stærkt følelsesladede og hævngherrige tid efter "de fem forbandede år under Hitlers støvlehæl" var der ingen nåde at hente.

Igen måtte Marianne ty til vennerne. Da Nathan hørte at Marianne var udvisningsstruet, skrev han - under en kammerats forfatterpseudonym, Mogens Melsted - et åbent brev til Indenrigsminister Ejnar Kjær fra Venstre.

Nathan brugte Mariannes hjembragte svenske skrivemaskine:

"...Jeg har ikke villet angribe Dem personligt", skrev Nathan i brevet, som blev trykt i flere aviser. "...Men jeg har villet gøre Dem opmærksom paa, at De var ifærd med at gøre noget, som De maaske om nogle aar har villet ønske ugjort..."

Det var heldigt, at Nathan havde skrevet "til indenrigsministeren", for Martin Kjær gik af få dage efter og blev afløst af Niels Arnth-Jensen, som dog så i nåde til Marianne og hendes ligestillede. Planerne om udvisning blev aflyst.

Marianne kunne nu se fremad. Fremtiden hos Elizabeth Arden var sikret, lønnen god. Hun vendte tilbage til det københavnske natteliv - dog ikke i nær så intensiv grad som før hun flygtede.

Det blev til besøg på Drop Inn, Café Vrinsk, Jazzværtshus Vingården og omliggende beværtninger en eller to gange i weekenderne. Hun mødte aldrig Mogens igen.

Til gengæld mødte hun en aften på Drop Inn to unge, charmerende brødre fra Roskilde. De var fra et højborgerligt hjem med meget faste værdier og gode manerer: Johannes og Erik Brønnum.

Johannes havde sin kæreste fra Roskilde på slæb, en noget højtråbende kvinde, Grethe, som viste sig at lide af en meget speciel form for maniodepressivitet.

I mange år var Grethe altid på toppen. Meget talende, vidende og vittig. Johannes giftede sig med hende, og de levede det komfortable liv sammen med deres to adopterede børn i Johannes' praksis som praktiserende familielæge i en statelig villa i Holte uden for København.

Grethes ekstremt udadvendte personlighed gjorde hende som regel meget underholdende at være sammen med. Hun var god at gæste.

Ind imellem opførte Grethe sig dog også mærkeligt, somme tider direkte truende. Hen over nogle år begyndte det at gå ned ad bakke for hende i lægevillaens ensomhed. Grethe sank ned i sin lidelses anden fase: En stadig dybere depression.

Depressionen gjorde hendes tavs i mange år indtil hun valgte at gøre det eneste, som var muligt for hende i hendes næsten katatoniske depression: At drikke sig ihjel, mens hendes mand, lægen Johannes, så magtesløs til.

Etablering

Erik var til gengæld ledig. I 1948 blev Erik og Marianne gift. Marianne lærte at indrette sig efter Eriks og hans families forventninger: Troskab, flid og ansvarlighed. De flyttede sammen i Mariannes lille lejlighed på Østerbro.

I 1949 kom deres første barn, og de flyttede til en lidt større lejlighed i Københavns i dag meget eksklusive gamle havnekvarter: Først i et baghus i Peder Skrams Gade 36, en sidegade til havnefronten. Efter et par år flyttede de nogle få hundrede meter til Nyhavn nr. 38, 3. sal til højre.

Deres første søn tilbragte meget af sin tidlige barndom med, fra sit vindue i børneværelset i den rummelige lejlighed, at kigge på det pulserende liv i Nyhavn...

...Mit værelse vendte ud mod havnen, og jeg kunne tilbringe timer med at sidde i vindueskarmen og se de mange småskibe lægge til og losse deres fragt. Ost fra Holland, tovværk, sække med kul og meget andet. Jeg husker det som en lykkelig tid. Mine forældre var, meget usædvanligt for den tid, begge